

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 28 Ἰανουαρίου 1884

Ἀριθ. 65+140

Ἀπὸ

τοὺς ὑπουργικοὺς βουλευτάς λείπουν λέει ἐβδομήκοντα καὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας τοὺς ἀντιπολιτευομένους σαράντα, ἔχομε λοιπὸν καὶ λέμε, 70 καὶ 40 ἑκατὸ δέκα, ὅξω ἢ ντάρρα καὶ τὰ ἀποσοστὰ, ἑκατὸ, ὥστε λείπει ἡ μισὴ βουλή.

Τώρα μού λέν, πῶς λέει τὸ Σύνταγμα πῶς ἅμα ποῦ δὲν γίνεται ἀπαρτία στὴ βουλή πῶς πρέπει αὐτὴ ἢ βουλή νὰ διαλυθῇ. Ὡστε, ἂν αὐτὸ ἦναι ἀλήθεια, σίγουρα τὴν ἔχομε, ἀλλὰ ποῖος παλι ξέρει ἂν αὐτοὶ οἱ μασκαράδες βουλευταὶ τῆς κυβέρνησις δὲν συμμαζευτοῦν, ἔνεκα τοῦ φόβου τῆς διάλυσις, ὅσο μᾶλλον ὁ Τρικούπης ἔφαγε τὰ λυσσακά του γράφοντας γράμματα πρὸς οὐλοὺς τοὺς λεγομένους φίλους βουλευτάς του.

Τέλος πάντων, εἶναι βέβαιον ὅτι κατὰ τὴν ἀνοιξίαν ἂν δὲν ἐρῶν ἢ βουλή θὰ γίνῃ κούνημα καὶ κούνημα φόρτσον, γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τώρα ὁ Τρικούπης μας ἔχει τάγματα καὶ συντάγματα καὶ τοῦ φυλᾶν τὸ σπίτι.

Ἔμαθα μάλιστα πῶς ὁ φίλος μας Κανελλίδης ὁ συντάχτης τῶν *Καιρῶν* πῶς ἀπὸ τώρα ἐνοίκιασε τὸ κανονάκι τῆς βουλῆς τοῦ Κρούπ γιὰ νὰ σκοτώτῃ μ' αὐτὸ τὸν Τρικούπη, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ σκάγια. Ἐγὼ θαρρῶ πῶς ἀντίς νὰ τὸν σκοτώσωμε, ὅτι καλλίτερον εἶναι νὰ τοῦ δώσωμε κάμποσες γροθιαὶς γιὰ νὰ ξεθυμάνωμε.

Ἐπειτα ἂν κάθε ἑλληνας τοῦ δώσῃ καὶ ἀπὸ μιὰ γροθιά, θαρρῶ πῶς μὲ δυὸ μελεούνια γροθιαὶς μπορεῖ νὰ τὸν ξεκάνωμε καὶ νὰ τὸν βαροῦμε καὶ πεθαμένο ὥστε νὰ πάῃ γροθοκοπανισμένος.

Ἄμ δὲν πᾶμε καλὰ.

Κύριε Τρικούπη.

Τὸ ξέρεις τὸ ρητὸν ποῦ λέει: Ὁ ὑπερφύων ἐαυτὸν ταπεινοθήσεται, καὶ ὁ ταπεινὸν ἐαυτὸν ὑψοθήσεται.

Σὺ λοιπὸν ὑπερφύωνεις ἐαυτὸν, ἔστωντας μὲ τὸ νὰ θαρρῆς πῶς τὰ ξέρῃς ὅλα, ξέρεις ὅμως τὰ ξεραδία σου.

Ἐκανες, λέει καὶν θὰ κάνῃς ἕνα νόμον ποῦ λέει, πῶς ὅτι ὅλοι οἱ ἀνθυπασπισταὶ οἱ παλαιοὶ δὲν ἔχουν προβιθασμὸ, γιὰτὶ θὰ βγοῦν οἱ ὑπαξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς σου, καὶ ὅτι γιὰ νὰ προβιθαστῇ ἕνας ἀνθυπασπιστὴς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς πρέπει νὰ ξέρει γαλλικὰ, ἀγγλικὰ, φραντζέζικα, κινέζικα, ἀυστριακὰ, ἰαπωνέζικα, καὶ κολοκύθια στ' αὐτιά σου, καὶ ἀκόμα γεωμετρία καὶ τριγωνομετρία, γεωγραφία, σκαλιστικὴ, σατιστικὴ, καὶ ὅλα τὰ περὶ διὰ γραμμάτων.

Πάει καλὰ, δὲν μᾶς λές ὅμως ποῖος τοὺς ἔμαθε αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ τὰ κασαβέτια αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ ζητᾶς τώρα νὰ τὰ ξέρουν;

Τόσα χρόνια ποῦ ἦτανε καὶ εἶναι στὸ στρατὸ καὶ γύμνασαν ὅλο τὸν ψωροστρατὸ ποῦ ἔχομε ἦτανε καλοὶ καὶ ἀξιοί, καὶ πέρασαν ἀπὸ τὰ χερίά τους σὰν ἀπλοὶ στρατιῶτες ἐκεῖνοι ποῦ εἶναι τώρα ταγματάρχες καὶ συνταγματάρχες, καὶ τώρα ἀπὸ εἴκοσι καὶ τριάντα χρονῶν ὑπηρεσία τοὺς πετᾶς μέσα στὸ δρόμον μ' ἕνα ψωρογαλόνι;

Δὲν βάζεις παρακαλῶ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς συνταγματάρχους νὰ σοῦ κάνουν γεωμετρία καὶ νὰ σοῦ μιλήσουν γαλλικὰ, νὰ δοῦμε ἀπὸ ποῦ τραβᾷ ὁ κάμπος;

Πρέπει νὰ ξέρῃς, κύριε, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀνθυπασπισταὶ ποῦ θέλεις νὰ ρίξῃς στὸ δρόμον, ὅτι ἔφαγαν τὴν ζωὴ τους στὸ στρατὸ, καὶ πρέπει νὰ ἔχῃς λίγη συνειδήσι ἀπάνω σου.

Ὁ πατέρας σου καὶ ὁ παπὸς μου ὅταν πολεμοῦσαν τοὺς Τούρκους δὲν ξέραν οὔτε γαλλικὰ οὔτε γεωμετρία, ἀλλὰ ἐπολεμοῦσαν μὲ τὸ μυαλό τους, καὶ οἱ Κρητικοὶ δὲν βίασταν τὸν πόλεμον τόσα χρόνια μὲ τῆς γεωμετρίαις καὶ τὰ γαλλικά.

Ἐσὺ, βρὲ κουτόβλακα, ποῦ τὰ ξέρεις ὅλα καὶ εἶσαι καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, δὲν μᾶς λές ξέρεις πῶς φέρνουν τὸ — φέρτε ἄρμ;

Θὰ ρίξῃς διακόσους ἢ τρακόσους ἀνθυπασπιστάς ὅξω ἀπὸ τὸν στρατὸ, ὕστερα ἀπὸ πολυετῆ καὶ πολυχρόνιον ὑπηρεσία, ρίξε τους, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρῃς, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀδικημένοι στρατιωτικοὶ ποῦ φάγαν στὸ στρατὸ τὴν ζωὴ τους, θὰ ρᾶν μιὰ μέρα καὶ τὴν δική σου.

Καὶ θὰ τὸ δῆς. Ἐχεις τόσαστὴκαμπούρα σου, ἀλλὰ μ' ἕνα ἕνα τὸ φασοῦλι γεμίζει τὸ σκκοῦλι καὶ σοῦ τᾶχομε μαζωμένα.

Τώρα τὸ καταλαβαίνεις καὶ σὺ ὅτι δὲν πᾶμε καλὰ, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ δὲν πᾶμε καλὰ θὰ ξεσπάσῃ μιὰ μέρα στὸ κεφάλι σου, γιὰ νὰ ξεδιαλύῃ τὸ τίς πταίει.

Στὸ Βαρθολομῆς

μιὰ φορὰ καὶ ἕνα καιρὸ ποῦ ἦτανε εἴκοσι σπιτάκια ὑπαρχε σταθμὸς ἀστυνομικὸς, τώρα ποῦ εἶναι τρακόσα σπιτία δὲν ὑπάρχει οὔτε σκιὰ κλητῆρος καὶ καταργήθηκε καὶ ὁ σταθμὸς.

Ὅχι, λέω, ψέμματα, τὴν μέρα γιὰ τὴν λιακάδα καὶ γιὰ τὴν μέβα στέλνονται δυὸ κλητῆρες, γιὰ τὰ μάτια, τὴν δὲ νύχτα δὲν φαίνεται οὔτε σκιὰ κλητῆρος. Ἴσως γιὰτὶ κρυώνει.

Θὰ πῆτε ὅτι ἐκεῖ συμβαίνουν κάτι ξυλοκοπήματα τὴν νύχτα ποῦ μένουν οἱ ἀνθρώποι στὸ κρεβάτι καὶ κάτι μικρο-

Τι διάβολο, έχεις σκοπό νὰ τοὺς σκάσης τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν δίψα, νὰ τοὺς ξεπαγιάσης καὶ τοὺς μαρμαρώσης, καὶ νὰ περπατοῦν στὰ σκοτεινὰ σὰν τοὺς γάτους καὶ νὰ τὰ κάνουν ἀπάνω τους;

Ὁ καλὸς διοικητὴς, κύρ διοικητὴ, ἐνοὺς σώματος εἶναι σὰν πατέρας τῶν στρατιωτῶν καὶ φροντίζει γιὰ ὅλα τοὺς νὰ μὴ τοὺς λείπουν τίποτα, σὺ ὅμως ἀγρὸν ἀγόρασες καὶ χωράφι ἔσπειρες. Ἔτσι κάνουν; Ταρὰν διοικητὴς. Τέτοιοι γίνονται καὶ γὼ ὄχι διοικητὴς ἀλλὰ καὶ στρατηγός. Κύτταζε, σὲ παρκαλῶ, νὰ διορθωθοῦν ὄλαις αὐταῖς ἢ ἐλλείψεις γιὰ τὸ μάρτυρῆσμε τοῦ στρατηγοῦ καὶ θὰ ἔχωμε παρατηρήσεις. Μαλιστα καὶ μὴ πρὸς κακοφάνισμὸν καὶ οὔτε πρὸς βάρος σου.

Ὁ κύρ Νικόλας

ὁ Σκούταρης ὁ μαρμαρᾶς ποῦ εἶναι στὸν Περαιὰ ποῦ τοῦ ἔγραψαν πὼς τάχα εἶναι κακοπληρωτὴς, λέει πὼς αὐτὰ τοῦ τὰ ἔγραψε ὁ Γερὸνῆμος ποῦ θέλει νὰ κἀνῃ τὸν ψετοεργολάβου ἀπὸ φθόνου, καὶ εἶναι ψέμματα καὶ εἶναι μασκαρᾶς ἐκεῖνος ποῦ τὰ γράφει καὶ τὰ λοιπὰ.

Ἔχει τὸ γούστο τὸρα νὰ τσακωθοῦν οἱ δύο μας μαστόροι νὰ κἀνῃ ὁ κόσμος χαζο. Συχάσετε, πατριῶτες, δὲν εἶναι τίποτα Μεγάλῃ δουλειᾷ εἶναι τὸ νὰ πῆ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κακοπληρωτὴ; Ἐμένα μοῦ τὸ λέν καὶ δὲν θυμῶνω. Ἔτσι νὰ κάνετε καὶ σὲς. Εἰρήνη ὑμῖν ὄθεν σας.

Τὸ μέλλον ποῦ μᾶς περιμένῃ ὕστερα ἀπὸ τόσα δάνεια.

Παρατηρήσατε

Ἐνα παράξενο πράγμα ποῦ συμβαίνει ἀπὸ δῶ καὶ κάμποσο καιρὸ στὴν Ἀθῆνα καὶ στὸν Περαιὰ, τὸ νὰ αὐτοσκοτόνουνται δηλαδὴ οἱ ἀνθρώποι στὰ καλά καθούμενα καὶ γιὰ τὸ τίποτα;

Αἶ, εἶναι ἐπιδημία καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάξῃ. Δὲν θυμοῦμαι πλιά, (ἄμ ἔχω καὶ κεφαλί); ποῖς περίφημος γιὰ τὸν εἶπε καὶ ἔγραψε καὶ ἀπόδειξε πὼς ὅτι ἄμα σὲ μιὰ πολιτεία αὐτοσκοτωθεῖν μερικοὶ πέρνουν καθὼ καὶ ὅλοι οἱ ὅμοιοι τοὺς παλαβοὶ καὶ αὐτοσκοτόνουνται, σύμφωνα μὲ τὴν παροιμία ποῦ λέει, — Πὼς πιγαίνουν οἱ στραβοὶ στὸν ἄδῃ; — Βλέποντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ὅταν διάβασα αὐτὸ, πὼς καὶ ἡ αὐτοχειρία εἶναι ἐπιδημία, ξεκαρδίστηκα στὰ γέλια, καὶ εἶπα—Αἶ αὐτὸς ὁ γιὰ τὸν ποῦ τὰ γράφει αὐτὰ χωρὶς ἄλλο χρωστᾷ τῆς Μιχαλοῦς.

Καὶ ὅμως, κύριοι, τὸ πιστεύετε, προχτὲς εἶμουνα φουρκισμένος γιὰ μιὰ κακοήθεια ἐνοὺς κακοθεστάτου ἀνθρώπου ποῦ μούρτειαζε, πᾶω σπῖτι μὲ ἀπόφασι νὰ αὐτοσκοτωθῶ καὶ λέω:

Ὁ χαμάλμπας τῶν 170 ἑκατομμυρίων κουβαλᾷ τὸ μερικὸ τοῦ σπῖτι του:

— Ποῦ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ρεβόρβερ ποῦ ἔχω χωρὶς σφαῖρες;

— Τὶ τὸ θέλεις;

— Τὶ τὸ θέλω; Ρωτᾷς τί τὸ θέλω. Νὰ τὸ κρύψω γρήγορα νὰ μὴ τὸ βλέπουν τὰ μάτια μου, γιὰ τὴν ἐπιδημία τοῦ αὐτοσκοτωμοῦ καὶ μπορεῖ νὰ σκοτώσω κἀνέναν ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Ἄ, πρέπει, νὰ ξέρετε, κύριοι, ὅτι ὅταν ἐγὼ θυμῶσω εἶμαι παλικᾶρι, ποῦ μπορεῖ νὰ μοῦ δόσετε καὶ ἕνα μπάτσι καὶ νὰ σὰς πῶ καὶ εὐχαριστῶ, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιφύλαξι νὰ τὰ βροῦμε, ὅταν θῶρη καὶ ἡ ἀράδα μου.

Ὅλη αὐτὴ ἡ φαυλαταρία ἦτανε καὶ ἐγίνε γιὰ νὰ σὰς πῶ πὼς ἐγίνε ἡ αὐτοχειρία τοῦ Παπαντῶνη στὸν Περαιὰ.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε σὰν ἐμπορᾶς ποῦ ἦτανε ἐντιμὸς διάφορα συναλλάγματα ἐντίμων ἐμπόρων καὶ ἔληξαν καὶ πῆγε νὰ τὰ ἐξαργυρώσῃ στὴν πιστωτικὴ Τράπεζα, γιὰ τὴν εἶχε νὰ κἀνῃ πληρωμῆς, καὶ τοῦ λέει ὁ ἐντιμὸς διαχειριστὴς τῆς Τράπεζας Θεολόγης. — Δὲν τὰ δέχομαι.

— Βρὲ ἄμὰν γιὰ τὸν Θεὸ, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Παπαντῶνης, εἶναι ὅλα ἀξιοτίμων ἐμπόρων, δὲν τὰ βλέπεις;

— Ἄσι σηκτῆρ τοῦ ἀπαντᾷ ὁ χρυσογαδαρὸς Θεολόγης νὰ νὰ μὴ σὲ κρεμίσω κάτω.

— Φεύγει ἀπελπισμένος ὁ φιλότιμος ἄνθρωπος καὶ τηλεγραφεῖ ἀμέσως στὴ Σύρα στὸν ἐμπορὸ Πετρόπουλον, καὶ τοῦ γυρεύει νὰ τηλεγραφήσῃ ἀμέσως νὰ τοῦ δώσῃ ἡ τράπεζα 15 χιλιάδες, ὁ Πετρόπουλος τηλεγράφησε ἀμέσως στὴν Τράπεζα νὰ δοθοῦν αὐταῖς ἢ χιλιάδες ἀπάνω στὴ πίστωσί του. Ὁ κύρ Θεολόγης ὅμως δὲν εἰδοποίησε καθόλου τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος περιμένοντας δὺς τρεῖς μέραις καὶ ἀπελπιστεῖς πλέον τῖναζε τὰ μυαλά του.

Ὅταν ἡ Τράπεζα ἔχουν νὰ λαμβάνουν καὶ μιὰ πεντάρη ξέρουν νὰ εἰδοποιοῦν ἀμέσως, ὅταν δὲ ἔχουν νὰ δίνουν, ἀγρὸν ἀγόρασαν.

Τὸρα σὰς ρωτῶ ποῖς πῆρε τὸν ἄνθρωπο στὸ λαιμὸ του; Ὁ Θεολόγης. Ἀλλὰ ἔκανε ἄσχημα ὁ μακαρίτης Παπαντῶνης, ἔπρεπε πρῶτα νὰ πᾶν νὰ σκοτώσῃ αὐτὸν τὸν ἀπάνθρωπο Θεολόγῃ καὶ ἔπειτα νὰ τῖναξῃ τὰ μυαλά του, σημειώσατε δὲ ὅτι ὁ Παπαντῶνης δὲν ἦτανε τῆς ἀνάγκης ἄνθρωπος, διότι ἄφησε περιουσία πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τῆς πιστώσεως του, ὥστε πᾶσι ἐκεῖ ποῦ πῆγε ἄδικα ἀπὸ τὴν φιλοτιμία του.

Ἴδου τί τὸ πῆ χρυσογάδρῳ, ἄνθρωποι χωρὶς τιμῆ, ἄνθρωποι χωρὶς συνείδησι, ἀνθρωπόμορφα τέλος τέρατα τῆς κοινωνίας, ποῦ πέρνουν στὸ λαιμὸ τοὺς ἄδικα τοὺς φιλοτιμωτέρους πολίτας.

Γυρεύουν νὰ μᾶς φῶν ζωντανούς, ἀλλὰ θὰ ἔρθῃ μέρα ποῦ θὰ τοὺς φᾶμε καὶ μεῖς ψιτοὺς στὴ σοῦβλα.

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομητῆ τῶν ἐπαρχιῶν ὅσοι δὲν πλήρῳσαν τὴν συνδρομὴν των, νὰ τὴν στείλουν, ἄλλοιῶς θὰ παύσῃ τὸ φύλλον καὶ μὴ πρὸς κακοφάνισμὸν τους.